

Tunel

Kvokál

Jedu znova stejnou tratí jako tenkrát taje sníh.
A já vidím tvoje oči ve všech tmavejch kalužích.
Oči tvoje jak se smějou a jsou modrý jako len,
proč jen přišla tahle chvíle, proč jen přišel tenhle den.

R: Vlak jede dál a znova houká, tam kde tunel vrhá stín,
tam kde jsi zavřel oči svý zbyde jen dým

Mám tvůj dopis jen pár řádků, pálí jako žhavej klín
že mě čekáš na zastávce nad údolím jeřabin.
Z lidí kolem nikdo neví, cos mi tenkrát toužil dát,
dodnes tenhle prsten nosím, dodnes vidím tebe spát.

R:

Vlak zůstal stát a ticho bolí, tma už na kraj dopadá,
a já slyšela jak brzdař tuhle zprávu vykládá,
že kousek dál jak stojí tunel, kluka vlak tam porazil,
snad se zdržel měl holt smůlu, už se ukrýt nestačil.

R: